

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΙ' ΑΦΟΣΙΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΗΝ εποχή της νεότητός του — πριν από τόσα χρόνια — ο κ. Λιβρό ήτανε πλούσιος. 'Από δικά του θμωσ λάθη και με τη βοήθεια πολλών...καλών φίλων,έπαυε πια πρό πολλού να βρίσκεται σε άνηρη οικονομική κατάσταση. 'Όστόσο, με κάθε θυσία, κατώρθωσε και δειπνήσε τις σχέσεις του στον καλό κόσμο. Γιά να κρατήσει τα προσχήματα, παρ' όλη τη σκληρή ανέλαρεια των άσημαντων εισοδημάτων που του άφαιμαν και που μάλις τούφταναν γιά να μην πεθάνη της πείνας, περιόρισε τα άτομια του έξοδα στο ελάχιστο

και υπέβαλ.ε τον έαπό του σε κάθε στέφρη. Κατοικούσε σε μια σφίτα με ελάχιστα έπιπλα, αλλά σε όραίο κεντρικό σπίτι. Περιόρισε την τροφή του στο άπολύτως απαραίτητο και την έτοιμαζε μόνοις του. Δεν μπορούσε τέλως νάχη ύπρητρια, αυτός, που άλλοτε διατηρούσε ολόκληρο προσωπικό στο μεγάλο του, και τώρα ζούσανε και ξαναζούσανε τις άνοστες σούτες, πούθρωε στη μικρή κουζίνα του, περνούσανε δυό και τρεις μέρες με το ίδιο φαγητό! Μιά φορά όμως το μήνα τον θέλειαν να γευμαίση στο καλύτερο, στο φιλοσοφικότερο έστιατόριο. Τα ρούχα του, μετρημένα τώρα κ' αυτά, τα πρόσζε καλύτερα κ' από τα μάτια του. Έκανε οικονομία στον καινό του, στη θέματα και στο φωτισμό, άλλ' αν ο καιρός ήταν άσχημος, έπαυε πάντα άμάς, γιά να κόνη μια απαραίτητη τραπεζή έπισκεψ. Έτσι ο κ. Λιβρό, παρ' όλη την ηλικία του, που άρχισε να κιντώνη το όραίο του ανάστημα, παρ' όλης του τις φοβερές οικονομικές στενωώσεις, κατώρθωσε να έιασθη το παλιό του γούστο. Ήτανε πάντα ο άριστα ντυμένος, ο κομμωτάτος κ' ευγενέστατος κ. Λιβρό.

Χριστούς τέσσερες ή ώρα, όταν ο κ. Λιβρό παρουσιάστηκε στο μεγάλο της κ. Φουγιόν, ή άκούα, ύστερ' από άρκετών έβδομάδων άπουσία, άρχισε πάλι να δέχεται τη συνθηματική της μέρα. Μπαίνοντας στο καινό μεγάλο της λεωφόρο 'Ανθ-Μαρτέν, ο κ. Λιβρό έννοωσε την ψυχική έκείνη άνισι κ' εύχαρίστησε που άνταθεν του προσένοσε ή καλοβαλμένη πολιτέλεια. 'Όταν τόν ώδηγησαν στο καινωτάτο σαλόνι, όπου ή Κλαίρη Φουγιόν ήτανε μόνη, δοκίμασε πάλι τη σκληρή και γλυαιά έκείνη συζήτηση, που άισθανότανε πάντα, τόσα χρόνια, κάθε φορά που άντίκριζε αυτή τη γυναίκα.

Πάντα άμορφη, με λεπτό πρόσωπο, κάτω από τα ξανθά πλούσια μαλλιά της, που φαινότανσαν άσηματα που και που, ή Κλαίρη καθότανε σε μια άναλατική πολυθρόνα και διάβαζε ένα περ'άνω. Δέχτηκε τον κ. Λιβρό με το ίδιο πρόσζαρο και θετικό χαμόγελο, που ήξε πάντα γιά τον καλό παλιό της φίλο. Με πολλή χαρά ο κ. Λιβρό της φίλησε το χέρι και κάθισε κοντά της. Μίλησαν γιά διάφορα ζητήματα.

Η κ. Φουγιόν μίλωσε γιά την νεόπανθη κόρη της, που έφερε τότε κ' άκοιουμένη τον άνδρα της στη νέα θεσι του, στις άποκιές. Κατόαν παρακονόθηκε γιά τους φίλους της, που όλοι τους την έρχονταν τότε τελευταία. 'Αν δέν ήτανε κ' ο πιστός της ο Λιβρό, θ' άπόμεινε άλόμοναη!... 'Ο κ. Λιβρό την κούταζε χωρίς ν' άνατά ποιά σγυλιά στα λόγια της. Σαρκικά, ύστερ' από κάποια προσπαθεία, της έλε: —

—Ξέρετε πως σήμερα κλείνον εικοσιάντε χρόνια από την ήμερα που προτογονοστράφηκα ; ; ;

Η Κλαίρη κατακόμισε λιγάκι. Εβήσσε ίσως κάπως περιττή την υπενθύμισι με'ς τόσο μακροχρή χρονολογίας. 'Όστόσο, σκεδόν άμέσως, δέν κούρσσε να μη γελώση καλύτερα.

—Τι τρομερή μνήμη!... έλε. Και πούθε βέβαιος γι' αυτή την άξομνημένη ήμερομηνία;

—'Ω! βεβαίωτατος, αγαπητή μου. Ήτανε στις 6 Σεπτεμβρίου, στον πάγο της κ. νι' 'Οραί. Μάλις είχατε άρροβονισθή έκείνης τις μέρες με τον Φουγιόν, ο άπόος με παρουσίαν, έντυλισμένος και περήφανος, στη γοητευτική μνήμη του.

—Ναι, σ'ς αγαπούσε πολύ. Υπήρξατε ο καλύτερος φίλος μας, κ' από τότε που πέθανε, μείνατε πάντα ο καλύτερος δικός μου φίλος. Κι' ύστερ' από λίγον στεγμών πιστή, ή Κλαίρη πρόσθεσε, σκεπτική: —

—Πέρασαν εικοσιπέντε χρόνια από τότε! Θεέ μου, πως περνάει ο καιρός!...

—'Ο κ. Λιβρό ήξε γα-

μνησμένα τα μάτια. Τ' άνασάρωσε, κούταζε την κ. Φουγιόν και με λίγο τρομαίμη φωνή, της έλε αγανά: —

—Ξέρετε πως σ'ς αγαπού εικοσιάντε ολόκληρα χρόνια ; —Ναι, ναι, το ξέρω! άποκρίθηκε έκείνη γελώντας. Μου το έχετε πη άρκετές φορές άλλοτε. Θυμάστε βέβαια πως δέν σ'ς το απαγόρευσα αυτό, με τον δυο μονάχα ή έρωτικές έκμωστρησεις; σ'ς να γίνωνται πάντα σε σίχους. Στην αρχη κλειστανήκατε πως; σ'ς ήτανε πολύ δύσκολο αυτό, πως; σ'ς κοροϊδύνα. Κατόαν όμως δεχτήκατε και έιατάζαμε φωναχτά τους σίχους σας... Λοιπόν!... Τι τρέχα ;... Γιατί καινετε αυτό το δραματικό ύφος ; ; ;

—Γιατί θυσιμα δια όσα υπέρα... 'Α, ναι! Βασανίστρια πολύ! Γιατί έσθε ή μόνη γυναίκα που αγάπησα στον κόσμο. Το ξέρετε βέβαια καλά αυτό. Και σ'ς αγάπησα με όλη τη δύναμη και τη θεμική της καρδιά μου. Ήμιον έκανός γιά σκοτωθ. να κάνω έγκλημα γιά σ'ς, σ'ς το φρασίμα. 'Αλλά κ' αυτό το ξέρατε, αν και καινατε πως δέν θύνατε καμιά σημασία στα λόγια μου, πως ήμιον κ' έγώ ένας καιράνο μέσα στο πλήθος των θαυμαστών σας. Κι' έγώ δέν τοίκομνα με μιλώσο καθωφώτερα, από φόβο μη μου κλείσετε την πόρτα σας, μη με δώξετε, γιαι δέν θα μπορούσα να ζήσω χωρίς να σ'ς βλέπω. 'Αλλά με καθήσζαζε το γεγονός ότι ξέρατε όλη την αλήθεια... —

—'Ενα ήξερα μόνον, φίλε μου: Πώς ήμιον παντρημένη μ' έναν λαοταρό άνδρα, που ήτανε φίλος σας, ξέρω άκόμη πως μετά το θάνατό του ήχα καθήρον ν' άφοσιωθ στην άνατροφή της κόρης μου, κ' έπειτα, τί να σ'ς πώ, δέν ήμιον διόλου πιασμένη γιά περύτετες, γιά ύποκροσεις. Ένε τόσο γιαιή ειλκρινία ή ψυχή μου, που θα με σκούρνε κ' ή σκέψη μονάχα ν' άπαύσσει τον άνδρα μου ή να ανακαλύνηε τ' όνομα της κόρης μου μ' ένα σκάνδαλο... 'Αλλά γιαι που τα λέτε σημερα όλ' αυτά ; ; ;

—Δέν ξέρω, άποκρίθηκε μ' άπόότητα ο κ. Λιβρό. 'Ισως γιαι κάποτε ήθερα να σ'ς τα πώ. Αυτή ή αγάπη έχε τόσο μεγάλη θεσι, τόσο άπόλυτη κυριαρχία μέσα στην καρδιά μου, που δέν ήθελο την ώρα που θα πεθάνω, ν' άναρωτιέμαι αν καταλάβατε άραγε την τόση ταρτία που σ'ς ήχα... Κι' έπειτα ένε τόρα τόσο μακριά όλ' αυτά! Τα όμωσάμει, τέ γλυκαίνει τόσο πολύ ή άπόσταση του χρόνον, ώστε πήρα έπιτέλους το θάρρος, με την πιασθήσι πως δέν θα θυώσσετε, να σ'ς άνοήξω την καρδιά μου... —

Η κ. Φουγιόν τον κούταζε κατάματα. —Λιβρό, δέν μου λέτε την αλήθεια!... τος έλε άργά-άργά. Μιλήσατε σημερα, γιαι ένε πια παντρημένη ή κόρη μου κ' έπειδή ξέρατε πως πριν άπ' αυτό δέν θ' άποφραίσω ποτέ να αναπαντρηθώ. Τα πρήματα τα λόγια σας και άερβός γι' αυτό με βρήκατε μόνη σημερα. Δέν ήμα πια καινα κοριστά, ούτε και στην πρώτη μου νεότητη βόσκωμαι. Και... δέν θέλω να γερσώ στη μοναχία... Είστε ο πιο παλιός κ' ο πιο αγαπητός φίλος μου. Ξέρω καλά τον χαρακτήρα σας και το βάθος των αισθημάτων σας, την πρηματική, την άληθη σας αγάπη γιά μένα, άφού εικοσιάντε ολόκληρα χρόνια μείνατε πιστός ο έναν έρωτα δίχως έλαδιά... Ξέρω πως θέλω καλά ύστερα από τόσα χρόνια... Σ'ς ξέρω κ' έγώ τόσο καλά, όσο και σ'ς ήμένα... —

Του έδωσε κατόιν το χέρι της, χαμογελώντας.

Ο κ. Λιβρό δέν κούρσσε ν' άπαντήση άμέσως. Ήτανε πολύ ταρμημένος και κατάληκτος. Δεν ήξε ποτέ του σκεψή, θ' δυστυχιμένως, να ζήτηση γυναίκα του την κ. Φουγιόν. Ήτανε βέβαιος πως δέν μπορούσε να γίνη δεκτή μια τέτοια πρότασις. Κι' ήτανε τόρα κυροκλει-

κ' οσαστιμένος από άμετη χαρά, γιαι τί πάντα την αγαπούσε με την ίδια τρυφερότητα, με την ίδια λατρία των πρώτων νεανικών του παλμών. Σαρκικά όμως έγινε κατακίτηνος, γιαι σκεψτηκε τη φτώχεια του, τη σκληρή κομωδία της καινωτής και της μεγαλοπρησίας, που έπαιζε με τόση αγονία τόρα και που έφερε να την φανερώση. Κι' άμέσως μίλησε σάν τίμωσ ένθροπος κ' άληθινός φίλος: —

—Ακούσατε με, αγαπητή μου φίλη... Πρέπει πρώτ' άπ' όλα να σ'ς εξηγήσω την κατάσταση μου. Δεν ένε διόλου ύποος φαίνεται στον κόσμο.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 269)

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΙΜΑΙΡΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 244)

μιάς άλλης γυναίκας: Τῆς Λουίζας!

...Κι' ὁ Σεβιέρ, ἀντακασμένος καὶ θεληματικά κι' ἀθελά του, νὰ κἀν διαρκῶς συγκρίσεις τῆς πρώτης του γυναίκας μὲ τῆς δεύτερης, εὗρισκε ἀνεκτίμητη τὴ φτωχὴ τοῦ Λουίζα!..

...Ναί!... Ἡ "Ἄνα δὲν ἔμοιαζε καθόλου στὸν εὐγενικό χαρακτήρα, μὲ τὴν ἄμοιρη πεθαμένη. Ὁ Σεβιέρ εἶδε τὴν πραγματικότητα ν' ἀπέρη πολὺ ἀπ' τὴν ἰδανική μορφή, τὴν ὁποία ἡ ψυχὴ του εἶχε ζωγραφίσει γιὰ τὴν "Ἄνα. Καὶ μπροστὰ τῆς, ἡ ἀρετὴς καὶ ἡ χάρες τῆς Λουίζας δυνάμωναν πῶς χτυπητές, καὶ τὶς νοσταλγοῦσε σὰν διψασμένους τῶρα!..

... Συγχρόνως, ὅσο θυμώταν τὴ βουθὴ λατρεία τῆς συζύγου του γι' αὐτὸν, ἔνοιωθε τὴς ἀγριεῖς.. Αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴν ἄμοιρη ἐκείνη ὑπαρξί, πού τὸ ἀνῆκε ὀλόφυχα κι' ὀλόκορα, καὶ τὸ χατήρι μιάς ἄλλης... Κι' αὐτὴ ἡ ἄλλη τῶρα, ἡ "Ἄνα, πού τόσο εἶχε ποθήσει, δειχνόταν τόσο ἐγωιστική, τόσο ζηλότυπη γιὰ τὴ μνήμη τῆς ἑρῆς νεκρᾶς, καὶ τόσο τυραννοῦσε τὸν Σεβιέρ μὲ τὴν ἐπιπολαότητα καὶ τὴ μοχθηρία τῆς, ὥστε ὁ δυστυχὴς καλλιτέχνης ἔσθηνε σιγά-σιγά.

Ἡ δεύτερη αὐτῆ ἀπογοήτευσίς του, πολὺ δικαιολογημένη ἀπ' τὴν πρώτη, τὸν φαρμάκωνε. Ἡ τύψεις του γιὰ τὸν ἄδικο χαμὸ τῆς ἀγαπημένης τοῦ Λουίζας, τὸν ἀφάνιζε. Κι' ἡ διαγωγὴ τῆς "Ἄνας, τὸν ἔστειλε μιά ὥρα γρηγορότερα στὸν τάφο!

... Ἀγάπησε μιά χιμαίρα, ὁ ἔτυχος καλλιτέχνης. Κι' ἔτρεχε μὲ δίπλα ἔσπιω τῆς, ἀκόμα κι' ὅταν ἡ ψυχρὴ λογικὴ κι' ἡ πραγματικότης τῆ πεζῆς ζωῆς, τοῦδειχναν τὸ μάταιο-μὰ κι' ἐπικίνδυνο-τῆς προσπαθείας του..

...Ναί, ἡ ἐρωτικὴ αὐτὴ χιμαίρα, ὠδήγησε στὸν τάφο μιά ἀβῶα ὑπαρξί, τὴ Λουίζα κι' ἕναν λαμπρὸ καὶ γεμάτον ἀπὸ μέλλον καλλιτέχνη, τὸν Σεβιέρ..

ΜΕΤΟΥΣ "ΒΑΣΙΛΕΙΣ,, ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 241)

μιά ἐξαιρετικὴ δημοφιλὴ φιλῆ, ἰδιώτικτο μέγαρο καὶ σ' ἕνα νόμιμὸ του ἱερατοῦν πολλές χιλιάδες κατοικοῶν. Ζῆ σὰν πρῶταρχος. Κάθε χροῖον δίνει μιά φαντασμαγορικὴ γιορτὴ στὸ μέγαρό του, στὴν ὁποία καλεῖ καὶ ἅλα τὰ.....λαγονικά τῆς Γενικής "Ασφαλείας! Ἐκείνοι φυσικά δέχονται τὴν πρόσκλησί του, γιατί στὸ μέγαρο τοῦ Νόμιμ, κάνουν πολὺ περιέργως γνωριμῆς. Ὁ κακοποιὸς, μεθυσμένο ἀπὸ τὴ σαμπάνια, ἀρχίζουν νὰ διαγορεύουν τὰ κατορθώματά του καὶ νὰ διαφοτίζουν μ' αὐτὸ τὸν τῶρο σκοτεινὸ καὶ μυστηριώδη ἐγγλέμινα. Στὴν τελευταία, λοιπόν, γιορτῆ, πού ἔθεος ὁ Νόμιμ, ὁ ἀντινομικός Λουὶ Ρενάρ...επιμάρτησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἕνα ἱσπατο ἱσπακίσιον, πού τοῦ φανόταν δι καύου τὸ εἶχε συναντήσει. Γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητά του, τὸ ἔκανε παρὰ ὅλο τὸ βράδι. Ἐπε μεῶς του δυὸ - τρεῖς μοτιλλίτες κρασί καὶ τέλος τὸν κατάφερε νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τίς περιπέτειές του.

—Ἐμένα πού με βλέπετε καὶ δὲν με πᾶνε τὸ μάτι σου, τοῦ εἶπε ὁ κακοποιός, ἔχω κάνει τοὺς συναδέλφους σου τῆς Λυὸν νὰ ποινικολογῶν ἕνα χροῖον τῶρα γιὰ νὰ βροῦν τοὺς ἔβαλε φωτιά στὸ σπίτι τῆς Μαριῆς Ἀρβέλ καὶ τὴν ἔκαψε ζωντανή. Μὰ δὲν βαρύνει! Ὅσο καὶ νὰ παθεῖναι, δὲν θ' ἀνακαλύθουν τίποτε. Ἐμεις ἔξοιμοι νὰ κανονίζουμε τίς δουλειές μας!..

Ὁ Λουὶ Ρενάρ, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἱσπακίσει ὁ κακοποιός, δὲν τοῦ εἶπε τίποτε. Τὸν ἄφησε νὰ διασκοτάσῃ μέχρι τὸ πρωὶ κι' ἔπειτα τὸν συνάδενε στὸ σπίτι του. Τὴν ἄλλη μέρα ἄνωξ ἔστειλε δυὸ ἀστυφύλακες γιὰ νὰ τὸν φέρουν στὸ τιμῆμα. Ὅταν τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ του, ὁ κακοποιός τοῦ ἔδωσε φιλικὰ τὸ χεῖρ καὶ τὸν ρώτησε τί συμβαίνει καὶ γὰ πού λόγῳ τὸν ἔβασαν. Ὁ Ρενάρ τοῦ εἶπε τότε μ' ἀπάθεια:

—Ἐχομε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Λυὸν δι ἐσὺ εἶσαι ὁ δολοφόνος τῆς Μαριῆς Ἀρβέλ. Κύνταξέ το κι' ἐσὺ, γιὰ νὰ βεβαιωθῆς.

Ὁ ἐγγλέμινας ἔπεσε στὴν γαῖθα. Προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ, μὰ δὲν τὰ κατάφερε, καὶ τῶνος ἀναγκάσθησε νὰ ὁμολογήσῃ δι εἶχε κάψει ζωντανὴ τὴν ἀτυχὴ γυναίκα, γιατί δὲν τοῦ ἔλεγε πού εἶχε κρύψει τὰ λεφτά τῆς. Τὸν ἔδεισαν λοιπὸν στὴ φιλικὴ καὶ σήμερα βράσκειται στὴ Γουάννη.

Ἡ Μασσαλία, καθὼς βλέπετε, συγκεντρώνει ἅλα τὰ.....προσόντα γιὰ νὰ εἶνε ἡ ἰδεώδης πόλις γιὰ τοὺς λαποδίτες καὶ τοὺς ἐγγλέμινας.

ENTMONT ΜΑΡΙΑΝ

Ἡ ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 255)

Τὰ μεγάλα τῆς μάτια κύταζαν τὸν νέο ἐπίμονα, ἐντατικά, μὰ ὄχι θυμωμένα...

—Πῶς;.. Ἐξέρετε; ψιθύρισε αὐτός.

Ἐκείνη κούνησε καταφατικά τὸ κεφάλι τῆς.

—Εἴχαμε κάποιο φίλο στὸ ἴδιο Σύνταγμα.. Μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια.. Ἐξέρω τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου..

—Καὶ ὁ πατέρας σας;

—Ὁ πατέρας τὸν νομίζει ἥρωα. Τοῦ κρύψαμε τὴν ἀλήθεια. Θὰ τοῦ στοίχιζε πολὺ, ἀν τὴ μάθαινε.. Μόνο ἐγὼ τὴν ξέρω..

Τὰ σκοτεινὰ τῆς μάτια γέμισαν δάκρυα.

—Κι' ὁμως δὲν εἶν' ἀλήθεια! εἶπε μὲ ἀπόφασι ὁ Χάρρυ.

—Ἀρνεῖσθε δι σκοτώσατε τὸν ἀδελφὸ μου;

—Τὸν σκότωσα, μὰ ὄχι γιατί ἦταν φυγάς..

—Δὲν ἦταν φυγάς;

—Ὅχι! Ἄνακόλιμα ὅταν ἦταν παιὰ ἀργὰ ὄτι εἶχε κρυφθῆ πίσω ἀπὸ τοὺς ἑρᾶχους, γιὰ νὰ τραθῆ ἐκεῖ τὴν προσοχὴ τοῦ ἐχθροῦ... Ἦταν πολὺ καλὸ τέχνασμα, πού τοῦ στοίχιζε τὴ ζωὴ καὶ μὰς ἔσωσε. Ὁ δειλὸς ἤμουνα ἐγὼ!

Κι' ὁ Χάρρυ ἔκανε δυὸ βήματα πρὸς τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ. Εἶχε τὸ ἕφος ἀνθρώπου, πού δὲν ἐλπίζει παιὰ τίποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ.

Φυσικά εἶχε τῆ ψέμματα Ψέμματα, γιατί τὸν εἶχε ἐγγίξει κατὰκάρδα ἡ θλίψη τῆς ὁμορφῆς καὶ γενναίας ἐκείνης κόρης..

Ἐκείνη κάρφωσε τὰ μάτια τῆς ἀπάνω του σασιτισμένη κι' ἐντρομη καὶ μὰ λάμπι ἐσπρική σκόρπισε τὴ σκοτεινὰ τῶν ματιῶν τῆς. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ νέου ἀκούστηκε σταθερή:

—Πέστε στὸν πατέρα σας πὼς δὲν δέχομαι τὴ θέσι πού ἤθελε νὰ μοῦ δώσῃ, γιατί... εἶμα ἕνας τεμπέλης. Καληνύχτα σας, δεσποινίς, καὶ σὰς εὐχαριστῶ πού μ' ἔδεχθήκατε στίτι σας... Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ.

Τὴ στιγμή ἐκείνῃ ὁ πατέρας τῆς νέας ἐπέστρεψε, κρατώντας στὰ χεῖρα του κάτι χαρτιά.

Ἡ Διάνα ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν μ' ἐνθουσιασμό καὶ τοῦ φώναξε:

—Ἐχεις δίκρο, μπαμπά... Ὁ λοχαγὸς Πότζ εἶνε ἀνθρωπος ἄξιος κάθε ἐμπιστοσύνης. Ὅτι χρειάζεται γιὰ τὸ κτήμα μας καὶ εὐτυχῶς δέχεται τὴ θέσι πού τοῦ προτείνεις!..

WILLIAM MAKIN

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΙ' ΑΦΩΣΙΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 257)

Ἄπο καιρὸ εἶμαι κατεστραμμένος... Εἶμαι φτωχός!..

—Τὸ ξέρω!.. τὸν δέκονε ἐκείνη σιγανὰ.

—Ὁ κ. Λιβρὸ δὲν κούνησε νὰ συγκρατήσῃ μὰ κίνησε γευστὴ ἐπιλήξει. Ἐπειτα χαμογέλασε μὲ παρὰ κι' εἶπε δειλὰ καὶ λυπημένα:

—Ὅχι, δὲν ξέρετε.. Ἡ φτώχεια, κατὰ τὴν ἀντίληψί σας, εἶνε τὸ νὰ λείπῃ ἡ πολυτέλεια, νὰ ζῆ κανεὶς χωρὶς ὑπερβολικά, τρελλὰ, ἔξοδα, κάπως πὸ περιορισμένα τὸ νὰ διώξῃ δυὸ - τρεῖς ἀπὸ τοὺς δέκα ἱτηρότες του... Ἐμένα ὁμως μοῦ συμβαίνουν πράγματα χειρότερα, πολὺ χειρότερα..

Ἡ κ. Φονμπὸν ἀκούστηκε ἀτάλα τὸ χεῖρ τῆς στὸ μεράτιο του.

—Τὰ ξέρω ὅλα, φίλε μου.. Τὰ ξέρω, σὰς λέω... Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ κρίνῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του!.. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει τίς στενωχῶδες σας... Ἐξέρω τίς σκληρὲς στερήσεις σας, τὴν καθημερινὴ ἀγωνία σας γιὰ νὰ κρατήσετε τὴ θέσι σας στὸν κόσμο πού ἀντίκετε. Εἶνε φρικτὰ δι' αὐτὰ καὶ φανερόνουν τὸ θαυμασὸ ἄφροος σας. Μὰ θὰ σὰς κάνω νὰ ξεχάσετε ὅλες αὐτὲς τίς πίκρες!..

—Πῶς!.. Τὰ ξέρει ὅλος ὁ κόσμος;... μουρμούρισε ὁ κ. Λιβρὸ.

Ἐχε ἀπομείνει σὰν ἀπολιθωμένος. Πηγύθανε... Συλλογίζοντες τίς εἰρωνεῖες τοῦ κόσμου, καθὼς παρακολούθησε τίς διαφορὲς φάσεις τῆς φτώχειας καὶ τῆς κακομοιρίας του. Ἐβλεπε, χωρὶς νὰ γελιέται παύ, τὴν ἀξιοθνήρητη κομωδία πού ἔταψε, γιὰ νὰ περισσῶσῃ τὸ φανταστικὸ γόητρό του. Κι' αἰσθανόταν τὴ ντροπὴ νὰ τὸν κἀν, νὰ δηλητηριάσῃ τὴν ἀναπάντεχη εὐτυχία του.. Μὰ ἡ Κλαίρη δὲν τὸν ἄφησε νὰ πονᾷ καὶ νὰ λυπᾷται πολλὴ ὥρα. Πῆρε τὰ χεῖρα του στὰ χεῖρα τῆς καὶ τοῦ εἶπε, κιντίζοντάς τον στὰ μάτια:

—Ξεχάστε. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Μιά νέα ζωὴ ἀρχίζει γιὰ μὰς ἀπὸ σήμερα. Ξεχάστε τὰ περασμένα, πιστέ μου φίλε..

Ὁ κ. Λιβρὸ πηγύθαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, ἀπὸ εὐτυχία. Μὲ τὰ μάτια δακρυομένα, ἔσπυρε καὶ φίλησε τὰ χεῖρα τῆς Κλαίρης, τὰ ἀβρὰ ἐκείνα χεῖρα, τὰ ὁποία τοῦ χάριζαν τὴν εὐτυχία, πού ἐπὶ εὐκοπίντες χροῖνα δ-νειροῦσανε..

ΦΡΕΙΔ, ΜΠΟΥΤΕ